

holdent anslaaet. En æret kyndig Landstingsmand, som i den nedsatte Kommission særlig har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal og i det hele med Statsbanernes økonomiske Forhold, mente, at det snarere vilde blive en Million, og dertil sluttede jeg mig. Men Statsbanerne have i alt Fald ment, at det dog blev 600,000 Kr. Derved kommer man til Tallet.

Det kunde interessere mig at høre det ærede Medlems Mening om Spørgsmaalet om Amortisationen af Statsgælden. Det er et Forhold, som det ærede Medlem ikke var inde paa, saa vidt jeg hørte, men som blev stærkt drøftet i Landstinget. Jeg ønsker derom at sige ogsaa i dette høje Ting, at ved de Oplysninger, jeg har faaet i de sidste Uger ved de Forhandlinger, der ere førte, er det blevet mig særdeles klart, at det vil være meget ønskeligt, naar vi skulle træffe Aftaler om en Konsolidering af vore Laaneforhold, at Staten straks kan begynde en Amortisation af den nye Gæld. Jeg har ikke optaget nogen Post dertil paa min Finansplan, idet jeg selvfølgelig arbejdede under Tryk af, at det allerede var meget betydelige Ofre, jeg forlangte baade paa den ene og den anden Maade, baade i Retning af Besparelser og i Retning af nye Indtægter, og derfor mente, det kunde være tilladeligt at handle, som man gjorde i 1897, da man optog det store Statslaan, at lade det staa uamortisabelt i de første Aar. Jeg mener, at som Sagen nu foreligger, vil det være i meget høj Grad ønskeligt og vistnok ogsaa paavirke Udsigten til en god Ordning væsentlig, at Staten kan begynde Amortisationen straks. Her have vi en særdeles nærliggende Anvendelse for de forøgede Indtægter, som de ærede Medlemmer mene, der er. Det kunde interessere mig at høre, om det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) mener, at det er rigtigt at regne med en saadan Amortisation, i hvert Fald at regne med den saaledes, at vi forpligtede os til at anvende et fremkommet Overskud til ekstraordinær Amortisation i de første Aar, hvis man ikke mener at kunne gaa ind paa en fast Amortisation.

Det ærede Medlem betegnede Situationen saaledes, at nu havde Regeringen opgivet Venstres gamle Skattepolitik, og dog stod den i en fortvivlet Situation og kunde hverken faa det ene eller det andet. Ja, Haabet iler jo tidt forud for Begivenhederne, og jeg forstaar, at det ærede Medlem gerne saa, at Sagen endte saadan. Han gav ogsaa for sit Vedkommende i de Bemærkninger, han fremkom med, en ret

utvetydig Opmuntring for Landstingets Højre til at tage denne Kamp mod Regeringen op. Jeg skal imidlertid ganske lade det Spørgsmaal ligge. Jeg skal kun atvise Udtalelsen om, at Venstres gamle Skattepolitik er opgivet. Det er den aldeles ikke. Venstre har taget saa meget ind ved direkte Skat, som vi mene det er muligt at føre igennem, og Resten have vi maattet tage ved indirekte. Det er den Vej, man altid er gaaet, og Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter bliver som bekendt ved disse Lovforslag ikke forrykket til Fordel for den indirekte Beskatning, men omvendt.

Med Hensyn til de Bestræbelser, i hvilke det ærede Medlem mødes med Bestræbelserne fra diametralt modsat Side i Landstinget for at reducere de nye Indtægter til det mindst mulige, er der en Betragtning, som jeg synes burde finde nogen Sangbund i dette Ting. Det er den, at Regeringen kæmper for at faa vore Finanser ind i et roligt Leje, at faa vore Indtægter saaledes tilmaalte, at vi kunne være nogenlunde sikre paa ikke at behøve at gribe til nye Skatter eller nye udenlandske Laan i den kommende 5-Aars Periode, og at vi ligeledes kunne finde os nogenlunde sikre paa at kunne gaa frem ad de Baner, Lovgivningen en Gang har valgt: at opretholde f. Eks. de sociale Foranstaltninger og ved Tid og Lejlighed udvikle dem, saaledes som det vil ske ved Regeringens Forslag om Enker og Enkemænd med Børn. Det er den Vej, Regeringen har valgt, at indrette Tingene saaledes, at dette kan fortsættes. Jeg skal henlede det ærede Medlems og hans Partifællers Opmærksomhed paa den Debat, der blev ført i Landstinget angaaende Stats-Laanefonden, hvoraf fremgaar, at et af de Midler, hvorved man vil reducere det Beløb, disse Skattelove skulle indbringe, er at inddrage Renten og Udbyttet af Stats-Laanefonden i Statskassen. Hvad vil dette betyde? Det vil betyde, at i Finansaaret 1915—16 vil Stats-Laanefondens disponible Formue være opbrugt, og hvis vi fortsætte med Udlaan efter samme Maalestok som hidtil — og det er særlig ved Husmandsloanene, Tampen brænder —, ville vi blive nødt til i de kommende 4 Aar at anvende ca. 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Aaret af de løbende Indtægter til disse Udlaan. Man kunde ikke tage fejl af, naar man opmærksomt overværede Forhandlingerne i Landstinget, at det, der laa bagved, var, at vedkommende mente, at disse Udlaan burde standse med de nuværende Loves Udløb, og at hvis man